

8/2016

XEB-1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

ZAHRANIČNÍ POVÍDKY

Will McIntosh

Tanec s netopýří dívkou
v zemi lazarů

ČESKÉ POVÍDKY

Michal Sirotek

Neptej se na tři

Matúš Bella

Dedič říše

Tomáš Miklica

Nepřipojení a nekonvertování

PUBLICISTIKA

Vlado Riša

Dmitrij Gluchovskij

Jason Sanford

Alternativní dějiny
alternativních dějin

Antonín Tesař

Těžké bytí bohů
a superhrdinů

Cena: 95 Kč – 4, eura

9 771804 660004

0.8

Brad R. Torgersen
Kaplanův odkaz

FESTIVAL FANTAZIE 2016

1. Hlavní pořadatel krutopřísny **Václav Pravda** 2. **Ian Beattie** známý zejména jako Ser Meryn Trant ze seriálu Hra o trůny 3. **Christopher „Teal'c“ Judge**, kterého znáte zejména ze seriálu Stargate SG-1 4. **Ty Olsson**, znáte z The 100, Supernatural, Shattered, Defying Gravity, Battlestar Galactica... 5. Herci předvedli ukázky z připravovaného muzikálu RAY BRADBURY'S 2116; 6. **Jarek Mostecký** se intenzivně připravoval na předávání cen Aeronutilus u venkovního grilu; 7. Ceny Aeronutilus za nejlepší povídku a knihu převzala **Julie Nováková**; 8. Za nejlepší internetové médium (XB-1) převzal cenu Aeronutilus **Vlado Riša**; 9-12. V soutěži o nejlepší masku Festivalu fantazie bylo z čeho vybírat

XB1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Will McIntosh: Tanec s netopýří dívkou v zemi lazarů	3
Brad R. Torgersen: Kaplanův odkaz	12

Domácí SF

Michal Sirotek: Neptej se na Tři	35
Matuš Bella: Dedič říše	53
Tomáš Miklica: Nepřipojení a nekonvertování	59

Publicistika

<i>rozhovor:</i> Vlado Ríša: Dmitrij Gluchovskij a METRO	62
Jason Sanford: Alternativní dějiny alternativních dějin	65
Antonín Tesař: Těžké bytí bohů a superhrdinů	66

Fantastická věda

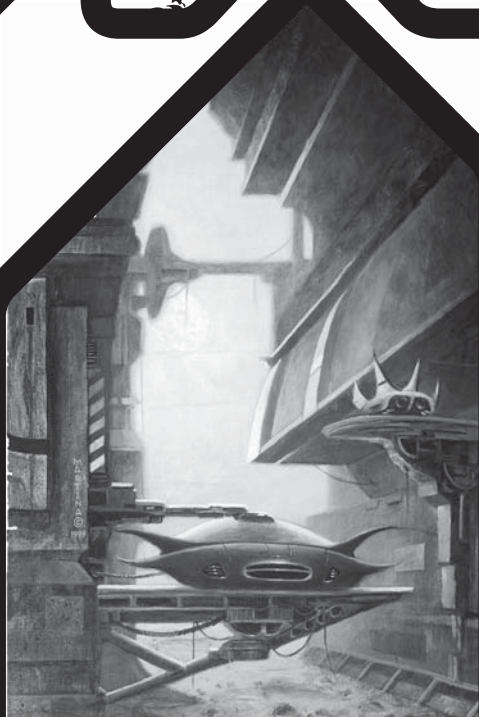
Dusíkové srdce Pluta; Prahobit žil před 700 000 roky; Internetový „Big Brother“	64
--	----

Filmfaroniáda

<i>Filmové premiéry:</i> Den nezávislosti: Nový útok; V zajetí démonů 2; WARCRAFT: První střet; Polednice; <i>Klapka!</i>	69
---	----

Vivisektor

<i>Čtenáři čtenářům;</i> Josef Pecinovský: Areston; Siri Pettersen: Ódinovo dítě; Bengt Pohjanen: Faravidova říše; Lesní lišky a další znepokojivé příběhy; Josh Malerman: V pasti; Vladimír Socha: Poslední dny dinosaurů II Richard Knot a kolektiv: Sex ve zvěrokruhu; Ian Douglas: Hvězdní mariňáci: Útok na třetí planetu; Philip Kerr: Modlitba; Přemysl Krejčík: Kybersex; Sojčák; <i>Nové knihy</i>	73
---	----

Šéfredaktor

Vlado Ríša
risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran
jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust
sust@casopisxb1.cz

Časopis XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

tmv a. s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a. s.
prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 8. 2016

© Casopis XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno
jen se souhlasem vydavatele.
Titulní strana Martina Pilcerová

Literární soutěže

Tak mi po roce opět přistála na stole složka dobrých deset centimetrů tlustá. Druhé kolo naší soutěže Daidalos.

Právě dočítám knihy z jiné soutěže, takže musím zatím ještě chvíli počkat. Nechal jsem se „ukecat“ a porotcům soutěž porádanou Obcí spisovatelů. Jde o Cenu Miloslava ŠVANDR-LÍKA. Samozřejmě v ní jsou knihy humoristické, taky kdyby byly jiné, cena by se nemohla jmenovat po autorovi Černých baronů. Za loňský rok je nominováno do soutěže celkem šestnáct knih. Překvapilo mě to, protože mě nenapadlo, že jich bude tolik. Nicméně úroveň je kolísavá, něco se číst dá, něco... řekněme třeba, že to není můj šálek kávy. Zajímavé je, že z těch šestnácti se minimálně tři dají zařadit mezi SF a u tří (neříkám, že jde o ty sci-fární) jsem se opravdu bavil, což je skoro dvacet procent, a to není málo. Ovšem jde o vydané knihy.

Nicméně vraťme se k Daidalovi a vůbec k SF soutěžím. Je to už pár let, co jsem se bavil s jedním významným básníkem, žijícím v Šumperku, o literárních soutěžích. Na jednu stranu byl nadšený, že Češi jsou národ psavců. Na druhou stranu však tvrdil, že v mainstreamové literatuře, potažmo v poezii je mnoho povolaných a málo vyvolených. Byl nejen pořadatelem literárních soutěží, ale i porotcem a tvrdil, že použitelná bývají tak dvě až tři procenta prací, které do soutěží přijdou. Tím myslel, práce které lze otisknout v knihách, sbornících či časopisech. Opravdu jsem ho šokoval, když jsem mu řekl, že ve SF je tomu trochu jinak. Podle mých porotcovských zkušeností z různých soutěží je to kolem deseti procent. Možná je to dáno tím, že lidé kolem SF víc čtou a tudíž jsou schopni lépe využívat český či slovenský jazyk. Teď nemluvím o námětech. Někdy je totiž až úsměvné kolik začínajících autorů se nechá unést v té chvíli slavným filmem (v nedávných letech například Harry Potter, Avatar, zombie...) a pokusí se napsat něco v tom duchu. Probůh, nikomu to nevyčítám! Najít originální námět není snadné. V dobách školních citovala naše paní učitelka na češtinu výrok jednoho spisovatele, o němž jsme se učili, který pravil: *Když dostanu nápad, tak manželka peče husu.*

Faktem je, že soutěže jsou pro autory přece jen méně osidné než když člověk nabídne svoji práci některému nakladateli či vydavateli, kde o ní rozhoduje jediný redaktor. V soutěžích je většinou porotců povícero, i když i složení poroty může leccos ovlivnit, že? U nás v XBěčku to není problém, každý z porotců má zcela jiný vkus a málokdy se shodneme, takže každá slušná práce má šanci.

Jsem opravdu zvědavý, co mi letos autoři přichystali ke čtení.

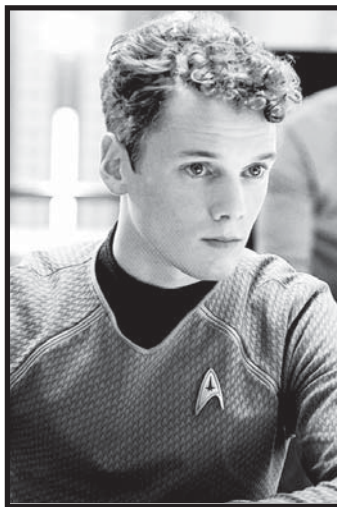
Vlado Ríša

p.s. stejně se nikdy nezavdčujeme. Jsou čtenáři, kteří mají rudo před očima už jen ze jména autora.

Zemřela hvězda Star Treku

Anton Yelchin (+27)

Jen pár týdnů před plánovanou premiérou filmu Star Trek Beyond se fanouškům populární sci-fi série hroutl svět! Tragicky totiž zemřel představitel navigátora Chekova, herec Anton Yelchin. Teprve sedmadvacetiletého herce za poněkud bizarních okolností zabilo vlastní auto. Yelchin se proslavil zejména právě díky Star Treku, v jehož zatím třináctidílné filmové sérii v posledních třech filmech převzal jednu z ikonických rolí rolí - ruského navigátora Enterprise Pavla Chekova. Sám Yelchin pocházel z ruské rodiny, narodil se v Petrohradě. Kromě Star Treku si zahrál i ve filmech Terminátor: Salvation, Alpha Dog a mnoha dalších...

CONEC4ever!

11. 8. 2016 – 14. 8. 2016

Pokud máte rádi sci-fi, fantasy, dobré seriály, deskové hry, RPG, LARP a podobné fenomény, bude Vás zajímat, že se v Brně letos pořádá setkání jejich fanoušků!

Programové linie jsou zaměřeny na fantasy, sci-fi, známé seriály, japonské a orientální fenomény a fanovskou scénu v ČR i zahraničí.

Nonstop con – con bude otevřený i přes noc, nikdo Vás nebude z conu vyhazovat, i přes noc poběží v určité míře program (komorní LARPy, deskové hry, RPG, některé před-

nášky apod.), spaní na místě ve spacáku je v ceně.

Hry a soutěže – kromě toho, že si na conu můžete leccos zahrát (deskové hry, RPG, LARP) budou probíhat také kvízy a soutěže ve kterých můžete vyhrát různé pěkné ceny.

Obchůdky – na místě budou stánky s deskovkami, prodejci knih a komiksů, plackostánek, trička ze seriálů, steampunk obchod a jiné krámký.

Dobré občerstvení – na conu bude profesionální čajovna a dýmárna, kafekára, pivo z Brněnského domácího pivovaru Magistr, domácí utopenci a podobně.

FB Stránka: <https://www.facebook.com/OSConec?fref=ts>

FB Událost: <https://www.facebook.com/events/172709916442210/>

ZŠ Svážná, Svážná 9, Brno.

NATSUCON

19.8.2016 – 21.8.2016

NatsuCon je letní setkání pro příznivce Japonska, Koreje, her, technologických novinek, cosplaye a dobré zábavy.

FB událost: <https://www.facebook.com/events/1155346747818060/>

FB stránka: <https://www.facebook.com/natsucon.cz>

VOŠ Kollárova Kollárova 5
Praha

Victorian Catherine's picnic 20. 8. Petřín

Letošní ročník bude trochu ozvláštněn. Hlavním tématem je Tim Burton a jeho svět.

Je tedy na vás, jak jej pojmete, hlavní ale je zachovat alespoň okrajově dresscode :)

Všechny možné historické i historizující styly:

renesance, baroko, rokoko, empír, viktoriánská, edwardiánská éra, secese.

Elegant Gothic, Lolita, steampunk a příbuzné styly.

Jedinou podmínkou zůstává elegantní oblečení - **žádné rifle!!!!**

Will McIntosh

Tanec s netopýří dívkou v zemi lazarů

(DANCING WITH BATGIRL IN THE LAND OF NOD)

Eileen hýbala pusou a něco říkala, ale nedávalo to smysl. Hlas, který ječel Rayovi v hlavě, že musí napustit vanu a obstarat zásoby, mu nedovolil se na nic soustředit.

Popadl ji za ramena. „Do krámů ale nemůžeme. Kvůli nákaze. Bylo by to moc riskantní. Co kdybych –“

„Posloucháš vůbec, co ti říkám?“ přerušila ho Eileen.

Odjakživa mu připomínala kreslenou Berušku, a úplně nejvíc teď, s těma velikýma vykulenýma očima ve tváři orámované kudrlinkami rezavých vlasů. Ray si uvědomil, že za daných okolností je to dost zvláštní myšlenka.

„Ne, vlastně ne,“ přiznal se. „Možná jsem v šoku.“ Taky zdi se mu nějak nezdály, měl pocit, že se přibližují a vzdalují, přibližují a vzdalují. Takže virus už je v Los Angeles. Šíří se jako zběsilý. Měli se na to připravit líp.

„Říkám ti, že mám poměr s Justinem.“

„Cože, co –“ zakoktal se Ray, už nadobro ztracený. Možná je Eileen taky v šoku. „Mluvíš hlouposti.“ Obrátil se ke koupeně. „Musíme napustit vanu.“

„Ne, Rayi, poslouchej mě.“ Eileen ho chytla za rameno a otočila ho k sobě. „Mám poměr s Justinem.“

„Poměr?“ Oni dva si přece nejsou nevěrní. Nemají na to ani jeden povahu. Oni jsou ti vzorní, ten báječný pár, kterému ostatní dvojice můžou jen závidět.

Až na to, že Eileen má poměr. Zrovna se mu přiznala.

Bylo mu na zvracení. „A to mi říkáš *ted*?“

Eileen sklopila oči k nohám. „Chci té hrůze, která přijde, čelit s čistým svědomím. Nechci mezi námi žádné lži.“

Ray nemohl dýchat, jako by mu něco tlačilo na hrudník.

Eileen se zalily oči slzami. „Promiň.“

Ray polkl, ale knedlík v jeho krku nezmizel. Nebude brečet. *Chce* se mu brečet, ale nebude. Taky by chtěl najít Justina Schneidera a dát mu do zubů, ale neudělá to.

„Miluješ ho?“

„S tím vším kolem si popravdě nejsem jistá, co cítím.“ Eileen k němu zvedla oči. Prudce mrkala řasami. „Jestli řekneš, že se mám sebrat a odejít, hned teď, pochopím to.“

„To by se ti hodilo, vid’?“ vyjel na ni Ray. „Když tě vyhodím, můžeš si jít s čistým svědomím rovnou za Justinem.“

Ray si představil Eileen v Justinově náručí, jak se líbají. Ještě před deseti minutami by mu to přišlo absurdní. Miliony lidí jsou mrtvých, další miliony nehybně leží a čekají, až umřou, a Eileen se zrovna teď rozhodne, že chce mít čisté svědomí.

„Tak víš co? Já ti to ještě ulehčím. Půjdu sám.“ Rozhodil rukama. „Stejně je to tvůj dům. Většinu z něj zaplatili tvoji rodiče.“

Eileen ztuhla. Ray měl dojem, že zahlédl, jak se jí v obličejích mihla naděje nebo snad úleva, kterou se snaží maskovat. Najednou ji nemohl ani vidět. „Jdi aspoň pryč, ať si můžu v klidu zabalit.“

Natáhla se k němu. „Rayi, já –“

Odstrčil ji. „Běž prostě pryč.“

Eileen ale neměla kam jít. Virus mohl být všude. Ulpíval na věcech celé dny. Stačilo, aby někdo jednou zakašlal, a byli jste po smrti.

Chvilí se rozhlížela zarudlýma očima a nakonec se vydala ke garáži.

Ray potřeboval něčím otupit bolest, která se v něm vzmáhala. Se vši tou hrůzou kolem už toho na něj bylo moc. Dovrávorál ke skřínce nad lednicí, kde měli alkohol, a vytáhl láhev vodky. Poprvé v životě pil rovnou z flašky.

Trochu to pomohlo. Ale ne moc.

Stoupal po schodech do patra a snažil se na nic nemyslet. Zdi nad schodištěm byly plné jejich společných fotek. Ray se díval pod nohy, aby je neviděl.

Sbalil si šaty a toaletní potřeby, pak ještě sešel do sklepa a vytáhl odtamtud hnědou krosnu s výstrojí na přežití. Koupili ji před dvěma měsíci ve slevách v Targetu, v době, kdy jim představa, že by kývací virus napadl Los Angeles, připadala neskutečně vzdálená.

Neměl ponětí, kam se poděje. Walter by ho k sobě vzal, ale poslední, co v téhle chvíli Walter s Lauren potřebují je, aby jim v obýváku přespával Ray.

Odnosl si věci do auta, ale pořád se nemohl rozhoupat, aby nasedl a odjel. Ještě ne.

Vrátil se do domu. V obýváku běžely zprávy, televizní hlasatelé přiškrcenými hlasy informovali o vývoji situace, sami na pokraji paniky. Virus už se rozšířil do všech amerických velkoměst. Pronikal všude – v milionech domovů a statisících nemocnic ležely nehybné oběti. A každou vteřinou se k nim může přidat i Ray. Dokud nezačne kývat hlavou, nezjistí, že se nakazil, a pak už bude pozdě. Už teď je pozdě, jestli se nakazil. Ale byli s Eileen pořád doma, nevyšli z domu už tři dny. Určitě mu nic není.

Někde venku zakvílela siréna.

Ray zamířil do pokoje, kde měl svou sbírku a kam chodíval, když se potřeboval uklidnit. Uvnitř, mezi upomínkami na *Batgirl*, trochu pookřál. Některé kousky – třeba krabičku na jídlo nebo plastovou figurku – měl už od devatenácti. Připomněly mu, že měl svůj život ještě před Eileen a že ho zase může mít.

Když se nenakazí kývacím virem.

Jestli se nakazí, bude sedět jako špalek, dokud neumře na dehydrataci. Při té představě mu srdce začalo bušit jako o závod.

Díval se na stěnu s podepsanými fotografiemi *Batgirl* ze starého televizního seriálu a snažil se ovládnout strach, který ho hrozil pohltnout, tentokrát v nich ale žádnou útěchu nenašel. Byly to jen čtvrtky lesklého papíru počmárané černým inkoustem.

V rámečku nejbliž u kraje visela na zdi obyčejná manilová obálka. Schoval si ji, protože Helen Andersonová mu v ní kdysi vrátila fotku, kterou jí poslal s žádostí o autogram, a do levého horního rohu vlastnoručně napsala svoji zpáteční adresu. Podle poštovního razítka to bylo v roce 1998, bezmála před dvaceti lety.

Ray sundal zarámovanou obálku ze stěny a pozorně studoval adresu, úhledně nadepsanou ozdobným kulatým písmem Helen Andersonové. Herečka byla rozvedená a neudržovala vztah ani se svým jediným dítětem. Možná že je teď taky sama, stejně jako on. Nebydlela daleko, měla dům sotva třicet minut autem směrem k zálivu, na opačnou stranu, než kudy lidé přechali z města před virem a na útěku ho mezi sebou šířili.

Ray si představil, jak mu Helen Andersonová otvírá.

Jsem váš největší fanoušek, řekne jí. Můžu pro vás něco udělat?

Tak to určitě. To je tedy plán.

Ale už pouhá myšlenka na setkání s Helen Andersonovou trochu rozptýlila Rayovy nejčernější chmury a beznaděj. Co se přinejhorším může stát? Helen řekne, že nic nepotřebuje, a poděkuje mu za starost.

Ray už začínal své velkorysé nabídky litovat. Měl nechat Eileen, ať se pěkně spakuje a odejde.

Přejel prstem po skle nad adresou Helen Andersonové. Věděl, že pořád bydlí na stejném místě. Mokrát za ty roky si to ověřil na webu státní daňové správy, vždycky si v duchu maloval, že za ní pod nějakou záminkou vyrazí, ale pokaždé si to zase rozmluvil.

Byl to bláznivý nápad, čirá bláhovost. Jenže je docela dobře možné, že brzy umře. Tak proč se nechopit příležitosti? Proč jednou neprovést něco trochu pošetilého?

U auta ještě zaváhal a zvažoval, jestli se nemá jít do garáže rozloučit s Eileen. Třeba ji už nikdy neuvidí. Za týden můžou být oba po smrti.

Pak si ale vzpomněl, jaký výraz se jí objevil ve tváři, když prohlásil, že odchází. Maskovaná radost a úleva.

Vlezl do auta a rázně za sebou přibouchl dveře.

Půl bloku od domu zpomalil.

Na chodníku ležela žena a nekontrolovaně sebou škubala.

Doteď to všechno bylo jen v televizi. Ale s touhle ženou, která tu ležela na dosah před ním, se z toho stala skutečnost. V Rayovi se všechno vzpíralo, křičelo, aby zastavil a pomohl jí. Při pádu se udeřila o obrubník a krvácela z rány na čele. Trhala hlavou, nahoru dolů, a třeštila oči hrůzou.

Kdyby se jí dotkl, umřou oba. Nakazil by se okamžitě, i když by se to neprojevalo dřív než za týden.

Za rohem spatřil nabouraný vůz – SUV napasované do stožáru pouliční lampy. Žena za volantem kývala bradou tak zuřivě, že si ji do krve rozedřela o airbag, který ji držel přimáčkutou v sedadle. Dvěma malým dětem, připoutaným vzadu v autosedáčkách, svorně poskakovaly hlavičky.

Ray cítil, jak se mu svírá hrud'. Zvedl ruku a zakryl si před tím výjevem oči. Bylo toho moc, pohled na další bolest, na další vyděšené, upřené oči už by nesnesl.

Překvapilo ho, když uviděl, že Walter a Lauren spolu sedí na přední verandě. Stáhl okénko na straně spolujezdce.

Walter zvedl ruku na pozdrav. Lauren, usazená v houpacím křesle vedle něj, zuřivě kývala hlavou.

„Sakra,“ sykl potichu Ray a hlasitěji zavolal: „Panebože, Waltře, to mě moc mrzí.“

Walter sklopil oči do klína. „Začalo to před hodinou.“ Pohlídl Lauren po rameni. „Odesl jsem ji ven. Ať se radši kouká na trávu a na nebe než do čtyř stěn.“

„Můžu nějak pomoci?“ nabídl se Ray.

Ale Walter zavrtěl hlavou. „Já už jenom čekám, až mě to

taky dostane. Dal jsem Lauren pořádnou pusku, abych si to pojistil.“

Ray nevěděl, co na to říct. Svým způsobem Walterovi záviděl. On a Lauren alespoň zemřou společně.

„Měli jsme pěkný život,“ zavolal z verandy Walter. „Pozdravuj ode mě Eileen, a taky od Lauren.“

„Eileen mě opustila,“ vyhrkl Ray. „Nebo spíš já jsem od ní odešel. Měla s někým poměr.“

Walter svěsil hlavu. „To je mi líto.“

Rayovi v krku vyrostl knedlík; tentokrát už slzy zadržet nesvedl. „Děkuju, Waltře. Vždycky jsi byl dobrý kamarád.“ Pak si připomněl, že Lauren všechno vidí a slyší. „Tobě taky, Lauren. Mrzí mě to.“

Lauren pořád kývala hlavou. Brzy ji to přejde a pak už zůstane bez hnutí.

Walter mu pokynul na rozloučenou. Rayovi se nechtělo věřit, že ho nejspíš vidí naposled. Už nikdy nebudou u Waltera na dvorku poslouchat Dodgers, už si nikdy nevyrazí k Zeleňmu lupenu na pivo. Walter byl jeho nejlepší přítel, i když mu bylo o třicet let víc – byl to nejlepší přítel, jakého Ray kdy měl.

Ve Wilshire panoval zmatek. Na chodnicích se tlačily davy lidí ověšených batohy, ústa zakrytá šátky, chirurgickými rouškami, plynovými nebo potápěčskými maskami. Každou minutou mezi nimi přibývalo obětí, které ostatní překračovali. Ulice byla plná zastavených vozidel, řidiči strnule seděli a kývali hlavami. Ray se mezi nimi proplétal a snažil se na ně nedívat. Pořád si opakoval, že nemůže pro nikoho nic udělat. Neexistoval lék ani jiná pomoc, v nemocnicích nebylo místo.

V South Doherty už byla cesta ucpaná úplně. Ray vjel na chodník a po centimetrech se prodíral davem až na křižovatku.

Jakmile se ocitl v křivolakých ulicích Beverly Hills, s vilami stojícími daleko od cesty v rozlehlých stinných zahradách, provoz prořídil. Ray měl sto chutí vypnout rádio; ze zpráv se mu dělalo zle, srdce mu tlouklo až v krku a v ústech jako by měl piliny, ale potřeboval zůstat v obraze.

Na východním pobřeží uzavřeli dopravu. Státy na hornatém západě byly jediné, kam virus zatím nepronikl. Uprchlíky, kteří se tam pokusili dostat, stříleli.

Ray vjel na Cardiff Drive a mrkl na obálku na vedlejším sedadle, aby se ujistil, že hledá č. p. 1157. Před domem Helen Andersonové zpomalil. Domek byl menší než stavby v sousedství a s těmi šikmými střechami v sobě měl něco alpského. Vpředu ho stínily dva vzrostlé stromy a okolní divoce bující zahrada a přerostlé keře budily dojem jisté zanedbanosti. Ray, který nepřestával žasnout, co to krucinál dělá, odbočil a rozjel se po dlouhé příjezdové cestě.

U předních dveří se několikrát zhluboka nadechl a rozpačitě přešlápl. Nakonec zvedl ruku a zazvonil.

Napadlo ho, že by mu nemusela otevřít Helen Andersonová. Pokud věděl, žádnou známost neměla (a jestli o tom měl někdo přehled, tak to byl Ray, který četl všechno, co se o Helen objevilo na internetu), ale co když mu otevře hospodyně nebo nějaká Helenina známá?

V zámku zarachotilo. Dveře se otevřely na šířku dlaně, uvnitř se napjal řetěz a ve škvíře se objevila tvář Helen Andersonové. Herečka sahala Rayovi sotva po ramena. Věděl o ní, že měří metr pětadesát, ale nikdy mu nedošlo, jak malá doopravdy je.

„Prosím?“ Měla krátké rozčuchané vlasy a nebyla namalo-

vaná. Byla krásná, se světle šedýma očima barvy mlžných horských vrcholů.

„Dobrý den, slečno Andersonová. Jmenuju se Ray Parrot.“ Jazyk se mu lepil na vyschlé patro. „Já –“ Slova, která si připravil, mu najednou připadala hloupá. *Jsem váš největší fanoušek?* To přece nemůže říct. „Přišel jsem se zeptat, jestli něco nepotřebujete.“

Helen Andersonová naklonila hlavu na stranu. „Znám vás?“

„Ne – já – jsem váš obdivovatel.“

Dveře se zase potichu zavřely. Ray čekal, jestli uslyší rachocení řetízku, aby Helen mohla otevřít pořádně. Místo toho ale zaslechl, jak se její kroky vzdalují.

Čekal ještě pár minut a pak seběhl ze schodů, rudý ve tváři jako rak. Připadal si jako učiněný pitomec. To si vážně myslel, že mu Helen Andersonová otevře? Úplně cizímu člověku? Že ho třeba dokonce pozve dovnitř na šálek čaje?

„Promiňte?“

Ray se otočil. Helen Andersonová stála na prahu, oblečená v džínách a modrém pulovru.

„Ano?“ Udělal krok směrem k ní a pak se zarazil. „Omlouvám se. Byla to neomalenost, takhle vás bez varování přepadnout.“

„Ale ne, to já se neumím chovat. Jako obvykle. Nic nepotřebuju, ale stejně vám děkuju. Jste laskavý.“

Ray přikývl. „Máte v plánu zavřít se doma, než se to přezene?“

Helen se usmála. Sice ne tím svým oslnivým úsměvem *Bat-girl*, ale rozhodně tím nejsmutnějším a nejdojemnějším úsměvem, jaký Ray v životě viděl. „Tak nějak.“

„Máte dost jídla? A vody?“

Helen na okamžik zavřela oči. „Víc než dost.“

„Tak tedy hodně štěstí.“

Ray dojel na konec příjezdovky, zastavil a zíral na poštovní schránku Helen Andersonové. Co teď? Má zkusit, jestli se nedostane do Omahy, za sestrou? Jenže národní garda v Nebrasce uprchlíky bez varování střílí a stejně je to už po celém středozápadě.

A co tím vlastně myslela, když řekla *tak nějak*? Divná odpověď, zvlášť když k tomu připočte ten smutný úsměv. Ray přemítal, jestli tím chtěla říct, že se dá zase na pití. Helen Andersonová byla vyléčená alkoholička, nenapila se už dvacet let a veřejně vystupovala na podporu Anonymních alkoholiků. Ray by jí nemohl zazlívát, kdyby k tomu znovu sklouzla právě teď. Kdyby někdy přestal s pitím on, už by v tom určitě lítal ostošest.

Ale stejně se mu na její odpovědi něco nezdálo. Nebo spíš na jejím vystupování celkově. Neměla vůbec strach; byla jen *smutná*.

Ray se vydal pěšky nazpátek.

Když Helen otevřela tentokrát, nebyl na dveřích řetízek.

Ray omluvně zvedl ruce dlaněmi před sebe. „Promiňte, že ještě ruším, slečno Andersonová, a klidně mi zabouchněte před nosem, ale já se bojím, že možná nejste úplně v pořádku.“

Helen povytáhla obočí. „Pardon?“

„Když jsme spolu prve mluvili, ani jste necouvla od dveří, jako byste se nebála, že bych vás mohl nakazit. Připadala jste mi jen smutná.“

Helen si odhrnula vlasy z obličeje a zkřížila si ruce na prsou. „Tak dobrá, Rayi. Povím vám jedno malé tajemství. Já *jsem* smutná. Už jsem smutná pěkně dlouho.“

Ray pomalu přikývl. „Když jsem se ptal, jestli máte v plánu zavřít se doma, řekla jste: „Tak nějak.““

Helen se natočila stranou, zadívala se do stromů. Bylo jí osmapadesát a její roky na ní byly znát. Ray je viděl ve váčcích pod očima, v prověšené kůži pod bradou.

„Vrátil jsem se, abych se ujistil, že si neublížíte.“

Batgirl se mu zadívala do očí. „Jak byste mohl –“ zajíkla se. „Úplně cizí člověk, objevíte se mi u dveří, zrovna dnes. A chcete vědět, jestli jsem v pořádku.“ Helen si přitiskla ruku na čelo. „Stačilo, abyste přišel včera, nebo zítra. Nebo třeba jen o dvě hodiny později.“ Hleděla mu do tváře a vrtěla hlavou.

Nakonec strčila do dveří, aby se otevřely naplno. „Pojďte dál, Rayi.“

Ray za ní vešel do domu a jako ve snách se nechal odvést přes obývací pokoj s vysokým stropem až do prostorné kuchyně obložené černým mramorem.

Helen z linky za chůze sebrala láhev tequily, a než došla k jídelnímu stolu, zhluboka si z ní přihnula. Na stole se válely tři lahvičky od léků na předpis a kolem nich byly rozsypané spousty růžových tabletek. Ukázala na ně. „Zrovna jsem se chystala začít, když jste zazvonil.“

Ray zaregistroval pohyb za oknem. Mezi krmítkem a úkrytem pomerančovníku tam čile přelétali drobní ptáčci. Pro ně to byl den jako každý jiný.

„Dneska mě opustila žena. Byli jsme spolu dvaadvacet let.“ Vypadlo to z něj, aniž by chtěl.

„To mě mrzí, Rayi.“ Helen přešla ke kredenci, vzala odtamtud sklenici, pak se sehnula a ze skříňky pod dřezem vytáhla další sedmičku tequily. Postavila sklenici na jídelní stůl a z ne-načaté láhve odšroubovala uzávěr. „Radši nebudeme pít z jedné flašky, co říkáte?“ Nalila mu, přisunula k němu sklenici a shrnula přitom stranou pár tabletek.

Ray si pořádně lokl.

„Jak se vaše žena jmenuje?“

„Eileen.“ Jak mu tequila spálila hrdlo, hlasitě klepl dnem sklenice do stolu. „Řekla mi, že má poměr. S Justinem. Z práce.“

Helen přikývla. „Tak vás opustila žena a vy jste sedl do auta a přijel sem, abyste se ujistil, že herečka z třicet let starého televizního seriálu je v pořádku?“

Ray pokrčil rameny. „Vždycky když se cítím mizerně, pustím si pár epizod *Batgirl*, a hned se mi udělá líp. Teď mi ale bylo tak zle, že jsem si říkal, že už mi může pomoci jenom *Batgirl* osobně.“

Helen zaklonila hlavu a rozesmála se. „Možná kdybyste místo u televize hledal útěchu u Eileen, když jste se cítil mizerně, mohlo to mezi vámi dopadnout líp.“

Pak ale uviděla, jak sebou Ray škubl, a chytla ho za předloktí. „Promiňte. To jsem neměla, říct vám takovou hroznou věc.“ Natáhla se po svojí láhvi. „Ale aspoň vidíte, proč *ode mě* odešli už tři manželé.“

„To se všichni tři dočista pomátli.“

„To ne.“ odmítla Helen. „To ne. Ti naopak měli rozum.“ Zkoumavě si prohlížela tabletky rozkutálené po stole. „Vždycky jsem to brala s rezervou.“ mumlala, „všechny ty žvásty o vyšší moci, co kolují mezi Anonymními, ale tohleto...“ Zavrtěla hlavou. „Jako by mi po vás sám pámbu vzkazoval: „Ne tak zhurta, děvče. Ještě nemáš všechno za sebou.““ Zvedla k Rayovi oči a usmála se. „Což z vás činí mého strážného anděla.“

Ray rozpráhl ruce. „Přesně tak to je. To jsem já.“

Obří televize na stěně v obývací místnosti běžela bez zvuku, ale Rayovi to stačilo, samotný obraz byl výmluvný až dost. Díval se na Times Square v New Yorku na leteckých záběrech: beznadějně ucpané ulice, nehybní řidiči za volanty aut. Po celé délce chodníků se mačkají lidé se zakrytými tvářemi, prodírají se labyrintem stojících aut, překračují chudáky, kteří sebou na zemi škubej, kývají hlavami anebo už jen strnule leží. Všichni se snaží uprchnout z města, navzdory nařízením, aby každý zůstal, kde je. Čím víc se budou přesouvat, tím víc se nákaza rozšíří.

Ray si vždycky představoval, že kdyby přišla apokalypsa, bylo by všude plno násilí – rvačky, boje, hořící budovy, rabování. Ale tohle bylo klidné. Civilizované. Když se člověk bojí, že na něj druzí třeba jen dýchnou, natož aby ho zakrváceli, dává smysl, že se vše odehrává v poklidu.

Venku se zablýsklo. Obloha potemněla; palmy na Helenině zadním dvorku se ohnuly a divoce rozkývaly, jak do země začal bušit déšť.

Ray přejel pohledem hromadu prázdných láhví v koutě pokoje, pak se znovu podíval na Helen, přemožený úžasem, že je u ní doma, že s ní sedí v obývacím pokoji. Kdyby ho tak viděla Eileen. Když měla dobrou náladu, bývala ochotná jeho vášeň pro *Batgirl* pobaveně přehlížet. Jindy mu říkala, že se ztrapňuje.

Helen na něho pohlédla. „Co je?“

„Nic,“ pokrčil rameny Ray.

„Tak na mě pořád nezářej.“

„Když já si nemůžu pomoci.“

„Znervózňuje mě to. Mám pocit, že se pod těmi vráskami a kruhy pod očima snažíš zahlédnout *Batgirl*.“ Helen vyslovovala jen trochu zastřeně, což na Raye dělalo dojem, když uvážil, kolik toho od rána vypila. „Jenže ta tvářička už je pryč.“

„Utahuješ si ze mě?“ nadskočil Ray. „Nebo si tohle opravdu myslíš?“

Helen zírala skelným pohledem do láhve.

„Nemůžu z tebe spustit oči, protože ty *jsi* *Batgirl*. Tvoje pohyby, výrazy. Od patnácti jsem z tebe pať a teď tě tu mám přímo před sebou, jak si tak chodíš po domě. Co mám dělat? Nemůžu se na tebe nekoukat.“

Helen mu věnovala prázdný, cynický pohled, který měl do *Batgirl* hodně daleko. „Jsem stárnoucí bývalá hvězda, která navíc neměla ani za nehet talentu, když už jsme u toho.“

Ray nesouhlasně zamlaskal. „Tohle si nesmíš myslet. Tolik lidí by dalo nevímco za to, aby mohli být jako ty. Měla by sis to užívat.“

Helen si ztěžka povzddechla. Vypadala, jako že se každou chvilku rozpláče.

Najednou přestala hrát televize a zhasla světla. Venku utichlo hučení klimatizace.

„Krucí,“ hlesl Ray. Celé dny čekali, že přestane jít proud, ale stejně to byla rána. Všechno teď bude složitější.

Helen přešla ke kuchyňské lince a odšroubovala víčko z jedné lékovky, které tam stály vyrovnané do řady. „*Do hajzlu*.“ Vykloupila si obsah lahvičky do dlaně. „Zbyly mi poslední tři xanaxy.“ Rozhlížela se kolem, jako by doufala, že někde na polici mezi knížkami objeví zapomenutou lahvičku. Pohled se jí zastavil na Rayovi. „Bez xanaxu to nezvládnou, Rayi. Umřou.“